

ΜΕΣΣΙΑΣ

«Πότε, πότε θὰ μᾶς ἔρθῃς, Χριστέ μου καὶ
Σωτήρα, ρέε δημιουργέ, ρέε πλάστη τῆς
γλώσσας μας τῆς νέας;»

ΥΨΑΡΗΣ (Ταξίδι)

ὦ! πότε θὰ προβάλῃς, Ποιητή,
τοῦ τραγουδιοῦ Μεσσία;
Πότε θὰ λάμψῃ, πότε θ' ἀκουστή
τῆς κιθάρας Σου τρισευλογητῇ
Ἡ ἁρμονία;

Ὅταν ὁ θεὸς ἥλιος — Ὡσαννὰ
ἐν τοῖς Ὑψίστοις! — Σοῦ πρωτογελάσῃ,
μὲ μάτια θαυπωμένα ἀνθρωπινὰ
οὐ θ' ἀντικρύζω, καθὼς τώρα, ἀχνὰ
τὸ φῶς, τὴν πλάσι.

Ἀπ' τὴν ζοὴν ἐτούτη, ὕπνο βαθί.
σ' ἄλλῃ ζωῇ θάχω ξυπνήσει αἰώνια.
πάλλῃ ἡ ψυχὴ μου σκόρπια θ' ἀπλωθῇ
στὸ Σύμπαν· μὰ κ' ἐκεῖ θὰ Σὲ ποθῇ,
καὶ θὰ Σ' ἀκούσῃ καὶ στὰ καταχθόνια.

Ἐνα καὶ μόνον ὄνειρο θεϊκὸ
φαντάζεται μου ὁ νοῦς, κ' ἡ καρδιὰ πλάττει:
Ἐξαφνα τὸ τραγουδί Σου γρoικῶ,
καὶ μοῦ χρωστάει, τὸ παναρμονικὸ,
κ' ἐμένα κάτι.

ὦ! τότε ὅ,τι κα' ἂν εἶμαι, ὅπου βρεθῶ,
στὸν Ὀλυμπο κα' ἂν ἔχω φτερουγίσαι,
σὲ Ταρτάρου κα' ἂν δέρονμαι βυθό,
καὶ στὼν σφαιρῶν τῇ μουσικῇ ἂν μεθῶ,
καὶ στοῦ φωτὸς ἂν λoιζόμεναι τῇ βρῦσι.

Στοῦ κόσμου τὴν πολέμια χλασὸν
ὅ,τι κα' ἂν γίνω κα' ὅπου κα' ἂν γυρίσω,
Πνεῦμα, νερό, γῆ, χλόη, φωτιά, πνοή,
κ' ἂν εἶμαι πάλι ἀνθρώπινη ζωή,
θὰ λαχταρίσω!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΝΟΙΚΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ἐπὶ τῶν κλειτῶν τοῦ ἱεροῦ ἔθους,
4 Σεπτεμβρίου 96.

Ἀγαπητὲ Ν. Φαληρεῦ,

... Ἐδῶ ἐννόησα τί σημαίνει ἀγὼν ζωῆς· πε-
ρίελθε χωρία καὶ χωρίδια, νὰ ἴδῃς ἀνθρώπων
μορφὰς μόλις ζώσας, ἀπεσκελετωμένας, ῥι-
κνὰς, αἵμασσούσας χεῖρας, καθίδρους ἀναδρο-
μὰς σωμάτων ἀρχαιοπρεπῶν γυναικείων, ἐργα-
ζομένας ὅπως θρέψωσι τοὺς κηφῆνας τῶν
μεγαλοπόλεων ἢ τῶν μεγαλοχωρίων. Ὅσοι
τρώγουσι γερμανικοὺς ἄρτους ἃς ἔλθωσι νὰ
φάγωσι σικαλοαραβοσίτινον ἄρτον τὸν ὁποῖον
ὁ γάτος μου δὲν τρώγει· καθημένους εἰς οἰ-
κίας διδομένας 40 γρόσια **κατ' ἔτος**· καὶ ὕ-
στερον καταστάσεως τοιαύτης ἢ ἐφημερίς τῆς
κυρίας Παρρὲν νὰ ὄνειρεύηται χειραφετήσεις
καὶ ἡ Δεσποινὶς Ἀλεξάνδρα νὰ μ' ἐρωτᾷ ἂν
ἐργάζεται ἡ γυνή. Μάλιστα κυρία μου! Ἐρ-
γάζεται νὰ σπᾶσῃ τὴ μοῖρῃ της αἵτε μὴ ἔ-
χουσα παρθενικὸν γάλα, νὰ σπᾶσῃ τοὺς δα-
κτύλους οὓς ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιοῖσιν διὰ
κλειδοκύμβαλον ὁ συγγραφεὺς τῆς Γιαννού-
λας, νὰ μεταβάλῃ τοὺς πόδας αὐτῆς εἰς ἀ-
πολιθωμένους στιλοβάτας σώματος σπεύ-
δοντος πρὸς τὸν θάνατον, νὰ παρασκευάσῃ

διὰ τὸν κόσμον ὄντα λογικά, πλατυώνυχα, δί-
ποδα, ἅπτερα, δυστυχῶς νοῦ καὶ ἐπιστήμης
ἀνεπίδεκτα. Ἐργάζεται ὡς μηχανὴ τὴν ὁποίαν
ἀδυνατοῦμεν νὰ διορθώσωμεν... Καὶ πῶς λυ-
ποῦμαι μερικὰς εἶναι μὰ τὴν ἀλήθειαν τύποι
χωρικῆς καλλονῆς.

Σὲ ἀσπάζομαι
ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΕΛΕΩΝ

ΕΙΚΩΝ

(ἐκ τοῦ πραγματικοῦ βίου).

Βρέθηκα πρὸ τῆς ἀνεκλήτου ἀπαιτήσεως πέντε
φίλων, πνευματικῶν κατὰ δέκα μποτίλιες κρασί καὶ
δὲν ἦτο εὐκόλουν νὰ ὑποσχωρῶμαι.

Κατόπιν μαχίων διαμαρτυρήσεων, τοὺς ἠκολούθη-
σα, ἢ μᾶλλον μὲ ἔσυραν μὲζὺ τοὺς καὶ μετ' οὐ πολὺ
εἰς ἐκ τῶν φίλων, ὁ Νίκος, ατυποῦσε τὴν θύραν με-
γάλου σπητιοῦ, μὲ παχέηντα θεοσκότεινα. Σὲ λίγο
ξεφύτρωσε ἓνα κεφάλαιον ἀπὸ ἓνα παχέηντος τοῦ τρί-
του πατώματος, μὲς εἶπε πῶς κοιμῶνται, δηλ. νὰ
φύγωμεν· ἔπειτα, κατόπιν διαταγῆς φάνεται, μὲς
εἶπε νὰ περιμένωμεν καὶ σὲ πέντε λεπτά εὐρέθημεν
ἐνώπιον τῆς κυρτῆς Τζαννοῦς καὶ τῆς ζωντοχῆρας
κόρης τῆς Μ^{me} Μαρῆς. Ὁ Νίκος ἐσύστησεν ἐμὲ καὶ
τὸν Γεώργιον εἰς τὰς κυρίας, διότι οἱ ἄλλοι ἦσαν
γνωστοὶ καὶ ἀμέσως ἤρχισεν ἡ συνδιάλεξις, ἢ, ὁρθῶ-

τερον, ὁ μονόλογος τῆς καλῆς ζωντοχήρας, εἰς βάρος τῆς πλαγινῆς, ἡ ὁποία εἶχε δὴ καὶ αὐτὴ συναρῆ χθές τὸ βράδυ καὶ δὲν τὴν ἀφήκαν νὰ κλείσῃ μᾶτι μὲ τὲς ἀγριοφωνάρες των.

Μετὰ τὴν βυσινάδα, μᾶς ἔφεραν ἐπανειλημμένως κονιάκ καὶ οἱ πρὸ πολλοῦ σουρωμένοι φίλοι μου, τῶριζαν στὸ τραγοῦδι. Ἡ εὐθυμία ἤρξε καὶ ἡ ζωηρότης τῶν κυριῶν, μολονότι δὲν ἔπιναν, ἦτο ἀρκετὴ ὥστε νὰ μᾶς ἐνθαρρύνῃ.

Ἐν τούτοις ἐγὼ δὲν ἤξευρα πὺρ εὐρισκόμην καὶ οἱ φίλοι τοὺς ὁποίους ἠρώτησα ἐπανειλημμένως, ἀφοῦ μὲ ἐβεβαίουν ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς πολὺ κατὼς πρέπει σπῆτι, μὲ ὑπέσχοντο νὰ μοῦ εἰποῦν ὕστερα, τί συνέβαινε. Ἡ διασκεδάσις διήρκεσε μέχρι τῆς τρίτης μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ θὰ διήρκει ἀκόμη, ἂν ἡ νοικοκυρὰ διὰ τῆς προσποιημένης νύστας τῆς, δὲν εἶδιδε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως εἰς τοὺς τέσσαρας ἑξ ἡμῶν.

Ὁ Νίκος καὶ ὁ Κῶτσος ὁ δικηγόρος, ἔμειναν ἐκεῖ.

Εἰς ἐκ τῶν τεσσάρων δὲν εἶχε μαζὺ του τὸ κλειδί τοῦ σπητιοῦ τοῦ καὶ ἤλθε νὰ κοιμηθῇ σὲ μένα. Τοῦ ὑπέμνησα τὴν ὑπόσχασίν του καὶ ἤρχισε νὰ μοῦ λέγῃ ὅτι ὁ Κῶτσος προξενεῦει τὸν Νίκο στὴ Μαρή, ἡ ὁποία δὲν ἔχει διαζύγιον καὶ ὅτι ὁ Κῶτσος ὡς δικηγόρος, θὰ ἐφρόντιζε νὰ τῆς τὸ πάρῃ.

Θύμωσα διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ φίλου μου καὶ ἡ πρώτη μου ἐργασία τῆς ἐπομένης, ἦτο νὰ πάγω εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ νὰ τὸν ψάω. Μὲ ἄκουσε μὲ τόσῃ ἀταραξίᾳ, ὥστε πρὸς στιγμὴν τοῦ ἔδωκα τὸν τίτλον τοῦ ἀναιδοῦς. Ἐξήτησε, μὲ εἰρωνικὴν λιπρότητα, νὰ ἀπολογηθῇ καὶ μοῦ διηγήθη ὅτι ἡ Μαρή, τὴν ὁποίαν γνωρίζει πρὸ ἔτους ὡς ἐνοικιάζουσιν δωμάτια, ἤλθε μιὰ μέρα εἰς τὸ γραφεῖόν του νὰ τὸν συμβουλευθῇ διὰ τὸ διαζύγιόν τῆς, ὅτι ὁ Νίκος τὴν εἶδεν ἐκεῖ καὶ ὅτι μετὰ τινος ἡμέρας, ἐκ συμπτώσεως παραδόξου δι' αὐτόν, συνηντήθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τῆς Mme Μαρῆς.

Ὁ ἓνας ὡς δικηγόρος τῆς καὶ ὁ ἄλλος ὡς ὑποψήφιος γαμβρός. Ὁ ἓνας νεκροθάπτης τοῦ πρώτου γάμου, ὁ ἄλλος ἐργάτης τοῦ δευτέρου. Ὁ ἓνας ἐφρόντιζε νὰ ἐξομαλύνῃ τὰ τοῦ παρελθόντος, ὁ ἄλλος νὰ διατάξῃ τὰ τοῦ μέλλοντος. Οἱ δύο καλοὶ φίλοι συνεργάζοντο διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πτωχῆς γυναικός, ἡ ὁποία, ὁ Θεὸς ξεῖρει πῶς κατώρθωνε νὰ ἔχῃ πάντοτε καλὸ κονιάκ γιὰ τοὺς εὐεργετικούς κυρίους, τῶν ὁποίων ὁ κύκλος σὺν τῷ χρόνῳ καθίστατο μεγαλύτερος ἀκτίνας.

Τὸ βράδυ τοῦ ἦμην καὶ ἐγὼ, εἰμεθα ἑξ καὶ ἐκάμαμεν ἀρκετὴν κατανάλωσιν γνησίου κονιάκ Καμπᾶ.

Ὁ Κῶτσος ἐξηκολοῦθει τὴν ἀπολογία του καὶ ἐγὼ ἐπέισθην ὅτι ὁ Νίκος, ἐξ εὐγενῶν ὁρμώμενος αἰσθημάτων πρὸς τὴν πολλὰ παθοῦσαν καὶ τέλος ἐγκαταλειφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πρώτου συζύγου ζωντοχήραν, ἀπεφάσισεν, ἐν στιγμῇ ἐξεγέρσεως τῶν φιλανθρωπικῶν του αἰσθημάτων, νὰ τὴν συζευχθῇ καὶ τὴν προ-

στατεύσῃ οὕτως ἀπέναντι τῶν πιθανῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους διατρέχουν αἱ νέαι χῆραι καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχουν τὸ εὐτύχημα νὰ μὴ εἶναι καλλοναί.

Ἐσεβάσθην τὴν ἀγαθότητα τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀφῆκα τὸν Κῶτσο, ἀφοῦ τὸν ἐξήτησα συγγνώμην. Ἐφυγα μὲ καρδίᾳ φουσκωμένην ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ κεφάλι γεμάτο ἀπὸ σκέψεις στρεφομένας περὶ τὸν γάμον τοῦ φίλου μου.

Ὅταν βράδυασε καὶ ξεφούσκωσε ἡ καρδίᾳ μου καὶ ξεκαθάρισε τὸ κεφάλι μου, ἄρχισα νὰ βλέπω ὅτι θὰ ἔκαμνε τρέλλα ὁ Νίκος ἂν ἔπερνε τὴν ζωντοχήραν, γυναικα ἀγνώστου προελεύσεως, γυναικα ἀγνώστου παρελθόντος καὶ παρόντος μὴ γνωστοῦ, γυναικα τῆς ὁποίας οὐδὲνα συγγενὴ γνωρίζει, αὐτὴν δὲ τὴν ἰδίαν μόλις χθές εἶδε. Ναί, θὰ ἦτο τρέλλα καὶ ἐγὼ, ὁ φίλος του, ἀφοῦ τὸ ἔβλεπα, εἶχα χρέος νὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ τὴν διαπράξῃ. Καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν κήπον κορδωμένος, ὡς ἄνθρωπος βαίνων πρὸς ἐκπλήρωσιν ὑψηλοῦ καθήκοντος. Εἰς τὸν πρώτον γύρον, εἶδα τὸν Νίκο ριμμένο σὲ μιὰ καρέκλα, κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον καὶ πολὺ σκεπτικόν. Ἐπιλοσύρει, φαίνεται, ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ ἀπασχολούντος τὴν καρδίᾳ του. Ἐπλησίασα, τὸν ἠρώτησα πῶς τὰ πάει καὶ ἀφῆκε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ στόματός του χείμαρος βλασφημιῶν ἐναντίον ἐνός, συντελέσαντος εἰς τὴν ἀποτυχίαν ἐμπορικῆς πράξεως εἰς λογοριασμόν του.

Ἡ συνδιάλεξις ἐστράφη ἐπὶ τῆς χθελινῆς διασκεδάσεως καὶ ἐγὼ, μὲ τρόπον, ἄρχισα νὰ εἰσάγωμαι εἰς τὸ θέμα μου καὶ νὰ τοῦ ἀναπτύσω μὲ πολὺν ζῆλον τὰς θεωρίας μου, ὡς πρὸς τὸν μετὰ τῆς ζωντοχήρας γάμον του. Ὁμίλουν ἐπὶ πολὺ καὶ ὁ Νίκος ἔβγαλε τὰ γυαλιὰ του καὶ μὲ παρετήρει μὲ τόσῃ προσοχῇ, ὥστε νὰ πιστεύω πῶς μὲ ἐθαύμαζε. Ἐτελείωσα καὶ ἀκόμη μὲ ἔβλεπε, ἀλλ' ἀνεκάλυψα ὅτι μὲ ἔβλεπε μὲ μᾶτι ἀνθρώπου οἰκτείροντος τὸν ἀπέναντί του καὶ σκεπτομένου, ἂν πρέπει νὰ τον περιφρονήσῃ ἢ νὰ τὸν ἀξιώσῃ ἀπαντήσεως. Τέλος, ἔνοιξε τὸ στόμα του, ἐγέλασε γέλωτα εἰρωνικώτατον καὶ μαζὺ μ' αὐτόν τὸν γέλωτα βγήκε ἓνα παγερό :

— Ὁρί, βρ' ἀδερφε, ποίος σοῦ τᾶπε πάλιν αὐτά ;

Ἐγέλασεν ἀκόμη καὶ ἔπειτα μοῦ εἶπεν ἀπαθέστατα, ὅτι οὐδέποτε ἐσκέφθη περὶ γάμου, ὅτι πρόκειται ἀπλούστατα περὶ συνήθους ἀρραβῶνος, δεκάτου πέμπτου ἢ δεκάτου ἑκτοῦ τούτου, ὁ ὁποῖος θὰ διαλυθῇ ἂν ἀπιτευχθῇ τὸ διαζύγιον ! Εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ἂν δὲν εἴναι ἀδικία, ἀπήντησε διὰ τῆς ἐρωτήσεως :

— Πῶς θὰ περάσουμε γιὰ τὸν χειμῶνα ; ; ; ;

ΜΑΞ